

Србија је већ годинама у тешком историјском ћорсокаку чије је трајање немогуће предвидети. Просто говорећи, њен реални политички поредак је апсолутистички. Ту емпиријску чињеницу нико не доводи у питање, ни актери и представници режима, ни остатак неутралног или опозиционог света у земљи, ни страни учесници и посматрачи ових незавидних околности. Нико од ове три категорије не негира да поредак власти са вођом на челу делује по инхерентној „логици“, с оне стране уставног поретка. Правила јавног живота су преокренута; то нису правила записана у темељним правним документима него она која настају, делују и престају по *ad hoc* поступцима и на дневној основи.

Идеал оваквог типа владавине је потпуни волунтаризам одлучивања и принудни начин примене. Све што хода, мисли и дише под капом тог простора на диспозицији је наредби као једином инструменту власти без обзира на његову форму (то могу бити и закон, уредба, указ, појединачна одлука, шта год у некој форми). Пут наредбе је увек исти: од изреке вође, према владиној кухињи за какво-такво уобличење, па надаље у скупштину на једнодушно прихватање и онда у живот; с тим што примена тог и таквог „прописа“ зависи од исте произвољности по којој је донет.

Сирови, непросвећени апсолутизам

Пише: Слободан Самарџић
субота, 27 март 2021 01:55

Сирови, непросвећени апсолутизам

Пише: Слободан Самарџић
субота, 27 март 2021 01:55

